

[Arne Melchior]

dens befolkning er muslimer, beændere af islam. Den islamiske konferences medlemslande tæller cirka en milliard, og der er skønsmessigt yderligere en halv milliard muslimer i verden, så om hr. Kim Behnke anerkender, at de er der eller ej, kan jo være mindre væsentligt.

Må jeg så om prisen, som hr. Kim Behnke i dag beskæftigede sig meget med, disse 450.000 kr. om året, erindre om, at der i Fremskridtspartiets egne bemærkninger til lovforslaget er oplyst det faktum, at prisen på 1.000 kr. i sin tid ved forhandling blev fastsat efter henstilling fra Udenrigsministeriet. Hvorfor har Udenrigsministeriet mon nu gjort noget sådant? Mon ikke fordi det mente, at det dermed gjorde en ganske fornuftig handel for det danske samfund. Det er jeg ganske overbevist om at Udenrigsministeriet dengang fandt og også finder i dag. Det understreges også af, at aftalen ikke er indgået med en eller anden tilfældig komité, men med et udvalg af ambassadører fra islamiske nationer, altså repræsenterende en tredjedel af verdens befolkning, og formanden for disse har indgået denne aftale. Mon ikke det skulle være stater og nationer, hvoraf mange er i økonomisk vækst, så foruden den politiske og kulturelle betydning, de kan have, har de en meget stor handelsmæssig og derfor også valutarisk og beskæftigelsesmæssig interesse for Danmark.

Jeg er ganske overbevist om, at de pjatbeløb, hr. Kim Behnke her nævner, er håndører i forhold til sunde, vitale, rimelige interesser. Ikke at vi skal købe os til ordrer ved at gøre nogle glade eller fornøjede, men der er nu noget, der hedder kundepleje, og der er noget, der hedder repræsentation, og der er noget, der hedder imødekommenhed, og det er selvfølgelig begreber, der også spiller en stor rolle i handel. Derfor tør jeg påstå, at enten vi ser kulturelt/etisk på det eller politisk eller handelsmæssigt på det, er det, regeringen og det store flertal af Folketinget her gør, ikke bare rimelig fornuftigt, men nærmest vist og forretningsmæssigt noget helt andet end det, hr. Kim Behnke fremstiller.

Så skal jeg komme med yderligere et eksempel på visdommen i de betækningsbidrag og det udvalg af citater, som Fremskridtspartiet har sat sig på i sit betækningsbidrag. I betænkningen citerer man Ole Hyltoft efter en artikel, denne har skrevet den 23. januar 1991 i Ekstra Bladet. Jeg bringer det fulde citat på

nogle få linjer, som Fremskridtspartiet bringer. Det lyder således: »Den samme trosretning« – det er altså islam, der er tale om – og de samme personer, der vil myrde Rushdie, vil nu opføre en moské og et kulturcenter på Amager nær ved Langebro. Deres kirke er sådan en, der udsteder dødsdomme over uskyldige mennesker og forlanger af de troende, at de skal udføre dødsdomme. At kirkegængere altså skal være forbrydere.« Ja, man må jo nok for dem, der nu har sans for det, korse sig over, at den tidligere som frisindet og tolerant kendte forfatter Ole Hyltoft kan skrive sådan noget bavl eller sådan en gang uforskammethed. Fordi nogle muslimer siger noget bestemt, som jeg tager lige så meget afstand fra som hr. Kim Behnke og nogen i øvrigt, bedømmer man altså denne kirke, disse 1½ milliard mennesker, denne tredjedel af klodens befolkning, som udstedende dødsdomme eller forpligtet til at udføre dødsdomme og mener, at de alle sammen er forbrydere. Det er vel en summarisk måde. Er der ikke katolikker, er der ikke protestanter, er der ikke jøder, som har båret sig forbryderisk, tarvelligt, uanstændigt, ubrugeligt ad? Selvfølgelig er der det. Er der nogen, der kunne drømme om at tage millioner, ja milliarder af mennesker og skære dem over én kam, fordi der i alle lejre desværre er blevet begået og fortsat begås forbrydelser, som vi kun kan tage afstand fra?

Må jeg sige, at jeg personlig ikke har behov for at se op til islam, men jeg kan da ikke bryde staven, og hr. Kim Behnke burde ikke kunne bryde staven over den islamiske kirke, som om det var sådan et håndterligt begreb, således som det fremgår af Fremskridtspartiets betækningsbidrag. Tolerance er svær, indrømmet! Vi har vel alle svært ved at være tolerante ofte nok og tilstrækkelig meget, men om man er tolerant eller ej, viser sig altså netop dér, hvor det er allersværest, nemlig når der er nogle, der er uenige med én, når der er nogle, der tror, synes, praktiserer anderledes, end man selv gør, men det er ved den lejlighed, man altså netop skal lade tolerancen sejre. Det er helt uacceptabelt at bringe denne bagatelagtige sag, selv om man kalder det en stormoské – jeg ved ikke, om hr. Kim Behnke kender nogen storkirke, men jeg ved, at Stockholm har en Storkyrka, men det er altså et navn – men der er ikke noget, der hedder en storkirke, og der er ikke noget, der hedder en stormoské.